

Dnes mi Matka Snů dala velký dar.

Na chvíli pro mě odhrnula oponu a já zcela lucidně kráčet skrz její říši. Pás mi omývaly rytmické vlny aktivního snění, po mé pravici i levici na nich plovaly pableskující klubka myšlenek.

Matka Snů mě přivedla k malému klubku. Opatrně jsem se ho dotkl a splynul s druhou myslí.

Čekal jsem chaos, ale potřetí mi pomohla Matka Snů. Barvy, pocity, chutě a vzpomínky se promísily a přemístily, až se z nich staly řetězce symbolů a otázek bez odpovědí.

Znal jsem tu mysl a ona znala mě; její povrch mi byl zrcadlem, ze kterého jsem na sebe hleděl coby mladý muž.

Čtvrt století jsem si nepřál nic než obejmout svého starého přítele a teď byl tady - a přece tak daleko. Já jsem teď Vyplavený Marcus a on je jenom další Cizák. Proč mě sem Matka Snů poslala, když teď stojíme na opačných stranách barikády?

Odpovědí mi byla otázka, kterou jsem slyšel neustále se opakovat: "Co by udělal Marcus?"

Řekl jsem mu to.

Řekl jsem mu, ať se vypraví do hlubin lesa; ať najde všechny pravdy, které jsem já poznal tak dávno. Doufal jsem, že pochopí, že uslyší Matku Snů a bude psát Otcí Písku. Pak už nebude Cizák, ale bude Probuzený Artedi.

Nevím, kolik toho slyšel a kolik toho pochopil - v jeho myšlenkách jsem ale cítil nový klid. Dostal svoji odpověď.

Marcus